@round

Nr. 18

Decembrie 2020

VIAȚA ȘCOLII

Proiect ERASMUS 'Unification in Diversity' 2020-1-PL01-KA229-081615_4 1

Călător prin țara mea 4

Reporteri în acțiune 9

Chestionar „ Succesul în viață" 13

VIAȚA CULTURALĂ A ȘCOLII

Ready for exams 16

Pe aripile cuvântului 18

Carte frumoasă, cinste cui te-a scris... 25

Picături de gând 29

Pete de culoare 33

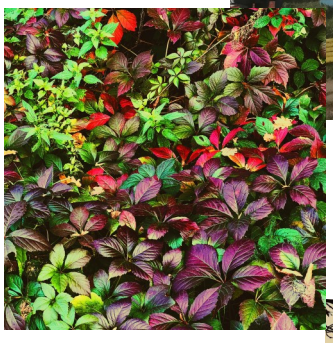

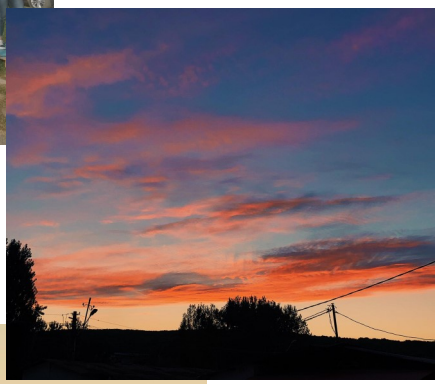

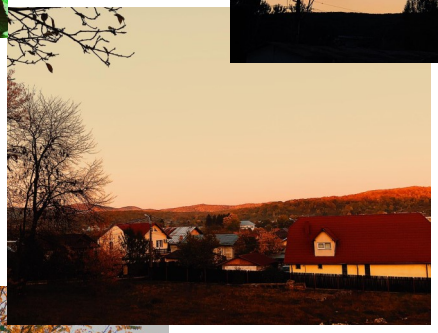

Nr.18 Decembrie 2020

ISSN 2285-2808

UN NOU PROIECT ERASMUS IMPLEMENTAT DE ȘCOALA NOASTRĂ: 'UNIFICATION IN DIVERSITY'

Pentru anii școlari 2020-2022, Colegiul Național "Ion Luca Caragiale" este partener în proiectul de schimb interșcolar 'Unification in Diversity', cu numărul de referință 2020-1-PL01-KA229-081615_4 și acronimul UN-ID. Proiectul este derulat în cadrul Programului Erasmus + Actiunea KA2 – parteneriate strategice în domeniul școlar.

Date generale despre proiect:

Școli partenere:

Zespol Szkol Technicznych Mechanik, Jelenia Góra, Polonia- coordonator

Colegiul National "Ion Luca Caragiale", Moreni, România

T.C. Kdz.eregli Kaymakamligi Ibrahim-Suheyla Izmirli Fen Lisesi, Zonguldak, Turcia

Istituto di Istruzione Superiore M. Raeli Noto, Noto, Italia

Agrupamento de Escolas de Rio Tinto, Rio Tinto, Portugalia

Sredno opshtinsko uchilishte Gjorche Petrov, Prilep, Republica Macedonia de Nord

Obiectivele proiectului

1. Să explorăm moștenirea culturală a fiecărei țări partenere pentru a oferi abilitățile și competențele cheie care sunt de cea mai mare importanță în zilele noastre;

2. Să punem în practică noi abordări metodologice care permit dobândirea și dezvoltarea competențelor cheie într-un mod holistic și multidisciplinar;

3. Să diseminăm proiectul și rezultatele obținute în cadrul acestuia, la nivel local, regional, național și internațional.

Produsele finale pe care le vom realiza:

'We Live Here'

'Art and Intercultural Dialogue'

'Painting of Unity'

'The craftsmanship of our countries'

'Skills of the present – the Project's International Virtual Museum of Cultural Heritage'

'Celebrating Diversity and Traditions'

'Around the World Calendar on History, Customs, Festivals and Celebrations'

'Kahoot quizzes on diversity and traditions'

'Clothing from my country tells a story of national heritage'

'Our nation's food is not only ours- it is or it may be universal'

'I'll teach you our national sports and games'

'Stories from Our Country'

'Living Libraries'

'Unity and Diversity through Globalization, Glocalization and National Identity'

'Cultural Landscape'

'Let's protect our landscapes with a friendly- environmentally attitude to what heritage tourism means'

'Cultural diversity and unity', un film cu 7 episoade

Site- ul proiectului: https://unificationindiversity.weebly.com/

E-Twinning: https://twinspace.etwinning.net/125268/home

Pagina de Facebook a proiectului: [Unification in diversity UN-ID project]

Profesorii coordonatori au organizat întâlniri online pentru buna desfășurare a proiectului în condițiile restrictive impuse de pandemia COVID- 19.

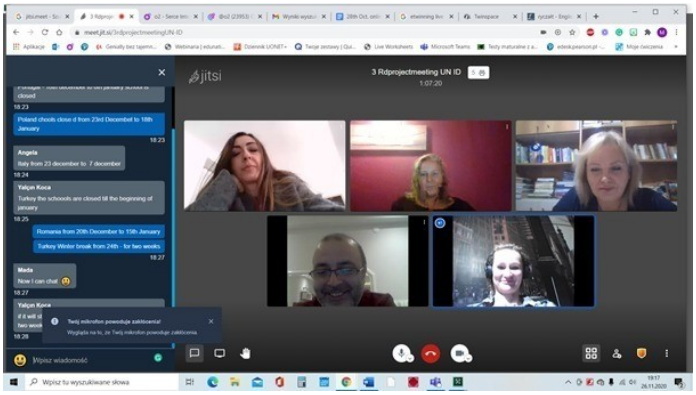

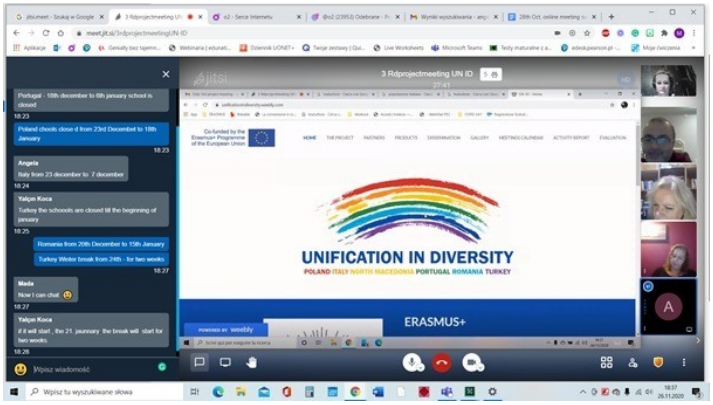

Elevii români au realizat propuneri pentru logo-ul proiectului, iar în urma votului, cele trei propuneri ale echipei noastre au fost următoarele:

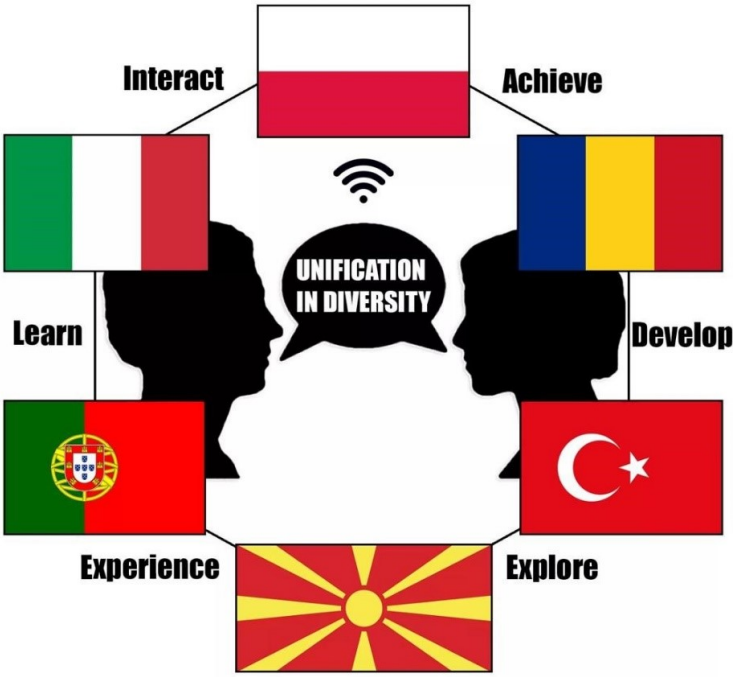

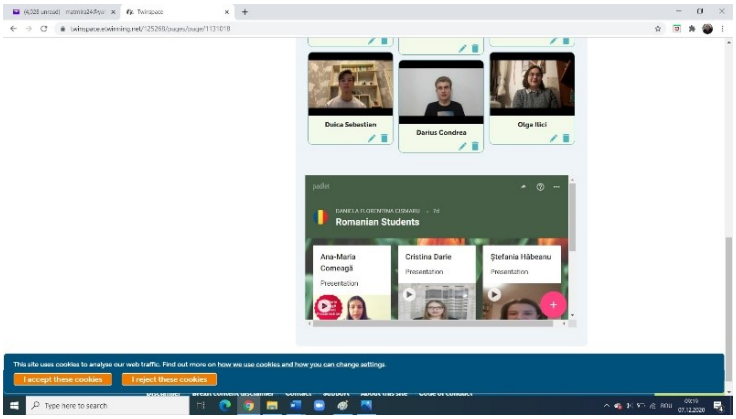

Pe Twinspace-ul proiectului, echipa școlii noastre a început colaborarea cu celelalte școli partenere.

Prin activitățile pe care le realizăm, elevii își dezvoltă abilitățile de comunicare și digitale, explorează moștenirea națională, își îmbunătățesc competența culturală și cunoștințele generale despre lume și nu în ultimul rând, realizează că fac parte dintr-o familie europeană, alcătuită din membrii echipei de proiect:

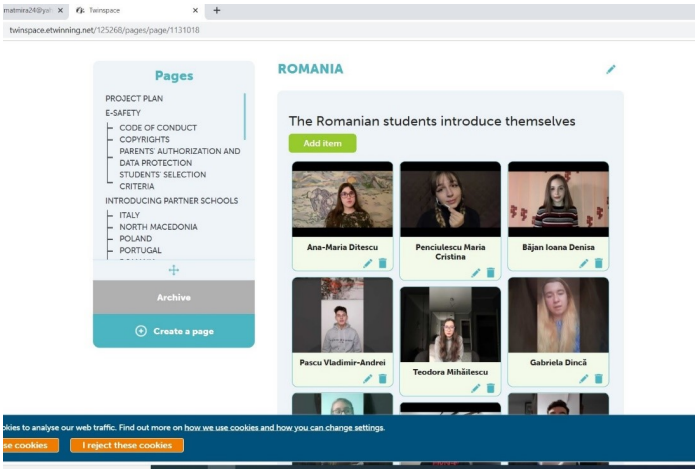

prof. Matei Mirandolina,

Coordonator 2020-1-PL01-KA229-081615_4

Mare „noroc” cu pandemia, că m-am plimbat prin România!

Vara aceasta, îmi propusesem să merg în Ucraina (singura țară vecină României în care nu am fost), într-un consistent circuit de 9 zile. Cum pandemia de Covid-19 s-a instalat încetul cu încetul prin toată Europa impunând restricții de circulație între țări, am fost nevoit să îmi amân această călătorie pentru vremuri mai bune și să mă mulțumesc cu practicarea turismului intern. Nu îmi pare rău, ba...dimpotrivă! Pe tot parcursul vacanței de vară, dar și 2 zile în septembrie, am reușit să adun nu mai puțin de...13 zile de hoinărit prin România! 13 zile norocoase, pentru că am avut parte, în toate, de locuri superbe, de oameni minunați, dar și de o vreme foarte frumoasă. Așa că, am să împart acest articol în 5 părți, fiecare cu povestea și cu farmecul lui.

1. Weekend în Deltă...în stare de alertă!

Nu mai fusesem în *Delta Dunării* de mai bine de 10 ani, iar atunci am parcurs, în grabă, traseul Tulcea-Sulina și retur cu o navă rapidă, deci, nu pot spune că am vizitat Delta, ci doar am făcut cunoștință cu ea. Acum, lucrurile au stat altfel. Înainte de a ajunge în cea mai nouă și cea mai joasă unitate de relief a României, am străbătut cea mai veche unitate de relief a țării noastre, Podișul Dobrogei. În prima oprire turistică din zonă, am coborât din autocar și am făcut câțiva pași prin *Cheile Dobrogei* admirând cele mai vechi roci din Podișul Casimcei, roci care se află acolo de miliarde de ani. A doua oprire a fost la *Cetatea Enisala* din județul Tulcea, strategic construită în epoca medievală pe vârful unui deal calcaros, de unde se deschide o priveliște spectaculoasă având în prim-plan lacurile litorale Razim (cel mai întins lac din țară) și Babadag. Ajuns în *orașul Tulcea*, poarta de intrare în Deltă, am făcut o vizită la Muzeul „Delta Dunării”, ca să mă familiarizez cu ceea ce urma a doua zi. Acest Complex Muzeal Ecoturistic din Tulcea este bine amenajat și te poartă în lumea florei și faunei deltaice, dar și a celei din împrejurimi, dorindu-ți să ajungi cât mai repede să cunoști pe viu realitatea și frumusețea din zonă. După o plimbare prin frumosul oraș Tulcea și, mai ales, după o plimbare pe faleza sa de la Dunăre, am încheiat prima zi la pensiunea unei familii, care ne-a găzduit două nopți și ne-a plimbat o zi întreagă (a doua zi a circuitului), cu șalupele lor, prin magnifica Deltă. Da, toată a doua zi, a fost una de vis, de neuitat, deoarece am avut parte de privelişti minunate, de un prânz pescăresc pe cinste (la o familie de ruși-lipoveni din satul Mila 23), de admirarea de aproape a nuferilor albi și galbeni, de stolurile de pelicani în zbor, de caii sălbatici și dunele de nisip de pe Grindul Letea, de câte și mai câte frumuseți, că nici nu mai am cuvinte să descriu ceea ce am văzut; de aceea vă invit, când o să aveți timp și bani, să nu rataţi vizitarea Deltei Dunării. Merită să o vizitați...măcar o dată în viață! Nu aș dori să închei, însă, această primă parte fără să vă recomand și un alt obiectiv turistic dobrogean, *Plaja de la Gura Portiței*. La ea se ajunge foarte ușor. Din Tulcea, se merge cu orice mijloc auto până la Jurilovca, iar de acolo se poate lua o șalupă, care vă duce în maxim 20 de minute (străbătând Lacul Golovița) pe plaja sălbatică de la Marea Neagră.

În centrul orașului Tulcea.

Nuferi galbeni în Delta Dunării.

2. Cu pandemia pe val...4 zile în Ardeal! În prima zi, înainte de a ajunge pe meleaguri ardelene, am poposit în orașul Sinaia și mi-am purtat pașii, din nou, pe aleile din preajma *Castelului Peleș* - bijuteria regală a României. Apoi, am ajuns la un alt vestit castel, *Bran – castelul lui Dracula*, pe care întotdeauna îl vizitez cu mare plăcere. Nu am pierdut prilejul, nici de această dată, de a da o fugă și la *Cetatea Râșnovului*, chiar dacă am găsit-o în lucrări de reparații capitale. Drumul către Brașov a continuat cu vizitarea unei alte cetăți țărănești, *Cetatea Prejmerului*, iar odată ajunși în cel mai mare oraș de munte al României, am intrat în curtea *Bisericii „Sf. Nicolae”*, acolo unde se află și Prima școală românească, și am parcurs pe jos orașul, din Șchei și până în centru (Piața Sfatului) străbătând și cea mai îngustă străduță din România, strada Sforii. A doua zi, m-am întâlnit cu *orașul Făgăraș* și a sa cetate medievală, am urcat cu autocarul pe Transfăgărășan până aproape de *Lacul Bâlea* admirând peisaje montane de un farmec aparte, am ajuns pentru prima oară la *Castelul de Lut Valea Zânelor* din Porumbacu de Sus (județul Sibiu) și am încheiat ziua cu vizitarea a două obiective religioase: *Abația Cisterciană Cârța* (județul Sibiu) și *Mănăstirea ortodoxă Sâmbăta de Sus* (județul Brașov). În a treia zi, am urcat la *Cetatea Rupea* (județul Brașov) de unde se vedea o superbă panoramă asupra orașului și a împrejurimilor sale, am vizitat *satul Viscri* ajungând și la reședința Prințului Charles al Marii Britanii, am făcut un popas în superba *Cetate medievală a Sighișoarei* de care mă leagă multe amintiri frumoase, am vizitat *Complexul medieval din comuna Biertan* (județul Sibiu), am mai făcut un scurt popas în frumosul *centru istoric al orașului Mediaș* și am încheiat ziua cu o vizită de neuitat la

Muzeul Astra din Dumbrava Sibiului. Ultima zi de circuit a început cu un tur al *orașului Sibiu* (Piața Mare, Piața Mică, Podul Minciunilor, Catedrala Ortodoxă) și s-a încheiat cu vizitarea *Mănăstirii Ostrov* de pe Valea Oltului, deoarece Mănăstirea Cozia (care era în programul circuitului) ne-a întâmpinat cu porțile închise din cauza unor cazuri de Covid-19. Deh...pandemia nu i-a ocolit nici măcar pe slujitorii lui Dumnezeu!

Castelul Bran, județul Brașov.

Vremuri de pandemie...la Cetatea Făgărașului .

3. La Dunăre...în Mehedinți. Într-o altă zi de vară a pandemicului an 2020, am ajuns, din nou, la Dunăre. După o zi minunată petrecută în Bulgaria, la cetățile Belogradcik și Vidin (bulgarii fiind singurii care, în plină pandemie, ne-au permis să intrăm fără restricții pe teritoriul țării lor), a venit rândul unei alte escapade turistice românești, de data aceasta, pe Dunăre, la granița dintre România și Serbia, unde am făcut o croazieră de vis în *Cazanele Mari și Mici* ale bătrânului fluviu și unde m-am reîntâlnit cu *Chipul lui Decebal* (cea mai înaltă sculptură în stâncă din Europa) și cu *Mănăstirea Mraconia* (care văzută dinspre apă, îți dă senzația că te afli în fața unei mănăstiri grecești de pe Muntele Athos). De asemenea, tot la Dunăre și tot în Mehedinți, am mai vizitat și *Cetatea Severinului* din municipiul Drobeta Turnu Severin.

Chipul lui Decebal – cea mai înaltă sculptură din Europa.

4. Stațiunea Sovata, 28-30 august 2020. De mult mi-am dorit să ajung în una dintre cele mai frumoase stațiuni turistice din România, *stațiunea Sovata* din județul Mureș. În prima zi, în drumul către aceasta, m-am oprit, din nou, în *comuna Prejmer* (de lângă Brașov), dar, de data aceasta, nu am mai intrat să vizitez cetatea țărănească (pe care o vizitasem la sfârșitul lunii iulie), ci m-am plimbat prin frumoasa comună brașoveană admirându-i clădirile, grădinile și parcul de lângă cetate. Înainte de a ajunge în Sovata, am mai făcut un popas în orașul Miercurea Ciuc, reședința județului Harghita, unde am vizitat *Castelul Miko* (în care se află Muzeul Secuiesc al Ciucului) și *Catedrala Romano-Catolică* din cartierul Șumuleu Ciuc (pe care a vizitat-o și Papa Francisc în anul 2019). Ajuns în Sovata, după ce m-am cazat la un hotel de 4 stele din centrul stațiunii, am mai avut timp să fac o plimbare de seară pe malul lacului Ursu dând ocol acestuia, prin pădure, la aer curat. A doua zi, dis de dimineață, am luat la pas frumoasa stațiune mergând până în zona Primăriei orașului și admirând superbele pensiuni și hoteluri, dar și frumoasele case ale localnicilor. După amiază, am făcut și o plimbare cu Mocănița mureșeană (de la Sovata până la Vadu Cetății și înapoi) pe o distanță de 14 km dus și 14 km întors, în timp de 2 ore. Nu este așa de spectaculoasă ca Mocănița maramureșeană, dar are, totuși, farmecul ei. În ultima zi, am plecat din Sovata încărcat de amintiri frumoase și cu dorința de a mai reveni, iar la întoarcerea spre casă am mai făcut trei opriri. Prima a fost la *Salina Praid* din județul Harghita (unde mi-am încărcat plămânii cu aer sărat, benefic pentru sănătate), a doua a fost în *comuna Corund*, tot din județul Harghita (vestită pentru ceramica tradițională secuiască), iar a treia a fost, din nou, în orașul drag sufletului meu, *Sighișoara* (unde am urcat, pe Scara Școlarilor, la Biserica din Deal).

Stațiunea Sovata și hotelul de 4 stele unde am fost cazat două nopți.

5. Orașul Piatra Neamț, 5-6 septembrie 2020. Înarmat cu mască de protecție și dezinfectant, am pornit din nou la drum prin țară. De data aceasta, ținta mea a fost orașul Piatra Neamț, pe care nu-l vizitasem niciodată (trecusem doar fugitiv, de vreo două ori, cu autocarul, fără să mă opresc în oraș). În prima zi, în drumul către orașul situat la contactul dintre Carpații Orientali și Subcarpații Moldovei, am vizitat mai multe locuri: *stațiunea Băile Tușnad* (unde am stat doar o oră), *orașul Miercurea Ciuc* (unde am vizitat centrul orașului și frumoasa Biserică a Mileniului), *Lacul Roșu* și *Cheile Bicazului* (pe unde am mai trecut de câteva ori în călătoriile mele). Ajuns în *Piatra Neamț*, nu puteam să ratez plimbarea cu telegondola, pe deasupra orașului, de la Gară și până pe Dealul Cozla (la 632 metri altitudine). A fost o experiență inedită, de neuitat, să privesc orașul de la înălțime. A doua zi, dimineața pe răcoare, am luat la pas centrul frumosului oraș moldav rămânând încântat de frumusețea acestuia. Apoi, am plecat spre casă nu înainte de a mai vizita trei obiective turistice, toate aflate pe teritoriul județului Bacău: *salina Târgu Ocna* (în care se află un Muzeu al Sării, o biserică ortodoxă și una dintre cele mai mari baze de tratament din țară), *stațiunea Slănic Moldova* (o frumoasă stațiune aflată la poalele de est ale Munților Nemira din Carpații Orientali) și *Biserica Domnească din Borzești* (ctitorită de domnitorul Ștefan cel Mare în memoria prietenului său din copilărie, Mitruț, ucis de tătari în urma unei invazii din sec. 15).

La telegondola din Piatra Neamț.

Centrul orașului Piatra Neamț.

Text și foto: prof. Ion Busuioc

MUZICA. O ARTĂ, O PASIUNE... SAU PUR ȘI SIMPLU O VOCAȚIE?

Ce este muzica?…definiția muzicii ar fi aceasta:”muzica este o artă care exprimă cu ajutorul sunetelor sentimente şi atitudini” sau ” muzica este ştiinţa sunetelor considerate sub raportul melodiei, ritmului şi armoniei”. Așadar, muzica nu are o definiție anume, ci fiecare persoană îi dă muzicii propria definiție. Pentru unii, muzica poate însemna un mod de relaxare, o afacere, o artă, un mod de evadare din viața cotidiană, un prieten sau multe alte lucruri.

Știind că în școala noastră avem mulți copii talentați la muzică, am stat de vorbă cu ei pentru a vedea ce înseamnă muzica în viața lor.

ÎNTREBĂRI:

1) De unde vine această pasiune a ta pentru muzică? A fost insuflată de familie sau ai descoperit-o singur (ă)?

2) Ce artişti ascultai atunci când erai mai mic(ă)? Ce modele ai în acest domeniu?

3) Câte ore dedici muzicii într-o zi?

4) Vorbeşte-ne puţin despre profesorii tăi, despre cei care te îndrumă în muzică.

5) Care dintre premiile pe care le-ai obţinut este cel mai aproape de sufletul tău?

6) Ce competiţie ţi-a ridicat cele mai mari probleme, când anume ai avut cele mai multe emoţii?

7) Muzica cere uneori, ca orice domeniu, de altfel, în care se vrea performanţă, şi sacrificii. Eşti dispusă să le faci? De ce?

IONIȚĂ ROXANA (11 A)

1) Am descoperit singură pasiunea pentru muzică.

2) Când eram mai mică ascultam în general piese de la Lady Gaga și Smiley .. în prezent, pot spune ca ma inspiră Billie Eilish, Sia, Demi Lovato, Lady Gaga și Irina Rimes.

3) În general 2 ore.

4) Am început să fac canto prin clasa a VII a cu Nica Mirabela. Pe atunci eram o fire mai emotivă, dar ea a reușit cu timpul să mă facă să mă deschid atât către persoane cât și pe scenă. Am ajuns să ne cunoaștem atât de bine încât să fim și prietene, în ciuda diferenței de vârstă.

5) Primul trofeu câștigat la categoria mea de vârstă.

6) Am avut cele mai mari emoții la primul concurs în București “ Star de 5 stele”, dar din fericire au fost emoții constructive și am luat locul 1.

7) Și pană în momentul de față am făcut foarte multe sacrificii pentru muzică. De multe ori renunț la timpul meu liber pentru a putea repeta, nu e ușor să faci naveta pentru a ajunge la orele de canto. Sunt dispusă să fac sacrificii în continuare pentru muzică, deoarece simt că asta este vocația mea și am planuri mari pe viitor.

ARVATU MARIO (10 D) :

1) Am descoperit-o singur, dar a fost insuflată și de familie, ei susținându-mă încă de la început.

2) Sincer, mă axez pe ce fac eu, nu prea am modele.

3) Două-trei ore zilnic.

4) Profesorii pe care i-am avut până acum au fost destul de diferiți. Primul era foarte calm și atunci când greșeam trecea cu vederea. Al doilea profesor pe care l-am avut era mult mai vulcanic, mai serios și destul de dur când greșeam. Dar, am învățat mult mai mult de la el decât de la primul.

5) Medalia de la festivalul din Găești, acolo mi-am dezvoltat atitudinea. De atunci am început să pierd din emoțiile pe care le aveam la concursuri.

6) Nu prea am avut emoții. Decât la Găești, pentru că eram mai mic și era prima mea competiție.

7) Da, sunt dispus să fac orice sacrificiu pentru muzică, deoarece pentru mine este un mod de viață

GRIGORE ANGELICA (10 D)

1) Pasiunea mea pentru muzică am descoperit-o singură, dar oarecum și familia a avut o influență, deoarece majoritatea cântă.

2) Când eram mică îmi plăcea enorm de mult Alexandra Stan, acum artiștii mei preferați sunt Ileana Sărăroiu, Maria Dragomiroiu, Andra.

3) Pot spune că acord 70% din timpul meu muzicii.

4) Nu pot decât sa le mulțumesc profesorilor pentru tot ce m-au învățat.

5) Premiul cel mai aproape de sufletul meu este cel de la concursul Județean "Talente Dâmbovițene" unde la etapa zonală am luat PREMIUL 1, iar la etapa județeană, am câștigat EXCELENȚA la muzică populară.

6) Cele mai mari emoții au fost atunci când am urcat prima data pe o scena, dar pot spune ca m-am descurcat.

7) Da, e visul și viitorul meu și sunt dispusă să fac tot ce-mi stă în putință pentru a ajunge la performanță. Dacă vrei, se poate!

CONSTANTIN MIHAI (10 E)

1) Pasiunea mea pentru muzică a pornit când eram mai mic și obișnuiam să ascult muzică cu tatăl meu, așa am descoperit multe genuri muzicale ce mi-au plăcut.

2) Cum am precizat mai sus, tata obișnuia să îmi arate trupe cum ar fi Metallica, Linkin Park, Nirvana. Modelul meu favorit este Matt Tuck.

3) În jur de 2-3 ore sau mai mult.

4) La momentul actual nu învăț chitară cu ajutorul unui profesor, dar am fost antrenat de un domn pe nume Iulian Andronescu, acum 2 ani. Singurii care mă îndrumă în muzică sunt părinții mei, deoarece mă susțin în tot ceea ce fac, și prietenii.

5) Participarea ca invitat la Balul bobocilor de anul trecut

6) Cum am și precizat, Balul a fost una dintre marile provocări pentru mine, deoarece nu am mai cântat în fața unui public așa de mare până atunci.

7) Evident, deoarece sunt foarte pasionat de chitară și aș face sacrificii mari ca să continui pe drumul acesta.

PETCU ȘTEFAN (10 F)

1) Pasiunea pentru muzică am descoperit-o singur la vârsta de 7 ani.

2) Îmi place să ascult cel mai mult Beethoven și Richard Clayderman, fiind modelele mele încă din copilărie.

3) Aproximativ 3 ore.

4) Nu am profesor momentan, am învățat singur de pe Youtube. El este profesorul meu.

5) Toate sunt foarte importante, nu pot să aleg unul singur, fiecare premiu semnifică câte ceva pentru mine, toate îmi sunt la suflet.

6) Am participat acum ceva timp la Românii au talent, a fost o competiție foarte strânsă, dar m-am descurcat de minune.

7) Da, sunt dispus să fac sacrificii, pentru că știu că ăsta o să fie viitorul meu.

MORARU FLAVIUS (12 D)

1) Aceasta pasiune a mea pentru muzică provine din sânul familiei mele, bunicile mele având talent muzical, dar nu au facut o meserie din aceasta. În special bunicii din partea mamei îi plăcea să mă asculte

cântând, iar în momentul de față pentru ea cânt, din păcate nu mai este printre noi. Cânt pentru a-mi face publicul fericit.

2) Idolul meu în muzică populară a fost, este și va fi Maria Lătărețu, pentru că m-a impresionat foarte tare povestea ei de viață și felul în care cânta.

3) Muzicii îi dedic cam 5 ore pe zi.

4) Eu am avut mulți profesori de muzică, dar în momentul de față, profesoara mea de muzică îmi este mai mult decât un îndrumător, îmi este ca o mamă.

5) Toate premiile pe care le-am obținut îmi sunt aproape sufletului meu, pentru că fac parte din mine și din cariera mea, datorită lor mi-am câștigat titlul de interpret de muzică populară.

6) La toate spectacolele, concursurile, am emoții, pentru că emoțiile fac parte din noi toți și pentru a transmite celui ce mă ascultă, îmi trebuiesc emoții.

7) Am făcut, fac și voi face sacrificii, pentru că muzica este arta prin care eu mă descarc sufletește, prin care eu spun ceea ce gândesc și ce simt. Eu fără muzică nu aș putea trăi. De ce aș face sacrificii și de ce am facut? Pentru că îmi place foarte mult ceea ce fac, pentru că în orice trebuie să faci sacrificii și pentru a face ceea ce îți place trebuie să faci sacrificii. De aceea eu îndemn pe toata lumea să facă ceea ce le place, nu toți suntem olimpici la mate, fizică, engleză etc. Fiecare avem câte un talent.

Muzica este un răspuns căruia nu i s-a pus nici o întrebare

- Nichita Stănescu

Interviuri realizate de Jiu Enrica Francesca
clasa a XI-a E
și Bordeianu Roxana Ștefania
clasa a XI-a E

CHESTIONAR „SUCCESUL ÎN VIAȚĂ”

Pentru fiecare dintre noi, a avea succes în viață are o altă semnificație. Pentru unii, succesul înseamnă bani, pentru alții – o familie sau o carieră.

Chestionarul cuprinde 12 întrebări prin care a fost urmărită atitudinea elevilor din liceu privind succesul în viață noastră.

La chestionar au răspuns 103 elevi – 39 de elevi din clasele a IX-a, 23 elevi din clasele a X-a și 41 de elevi din clasele a XI-a.

1) Când mă gândesc la viitorul meu mă simt foarte liniștit.

Foarte mult - 11 răspunsuri

Mult - 34 răspunsuri

Puțin - 47 răspunsuri

Deloc - 11 răspunsuri

2) Știu că voi avea succes în viitor.

Foarte mult - 23 răspunsuri

Mult - 56 răspunsuri

Puțin - 21 răspunsuri

Deloc - 3 răspunsuri

3) Știu de ce am nevoie că să am succes că adult.

Foarte mult - 21 răspunsuri

Mult - 50 răspunsuri

Puțin - 27 răspunsuri

Deloc - 5 răspunsuri

4) Există o legătură puternică între succesul în școală și succesul în viață.

Foarte mult - 16 răspunsuri

Mult - 41 răspunsuri

Puțin - 34 răspunsuri

Deloc - 12 răspunsuri

5) Eșecul mă ajută să mă motivez mai mult.

Foarte mult - 43 răspunsuri

Mult - 36 răspunsuri

Puțin - 18 răspunsuri

Deloc - 6 răspunsuri

6) Sunt pregătit să muncesc serios pentru a avea o viață bună.

Foarte mult - 69 răspunsuri

Mult - 30 răspunsuri

Puțin - 4 răspunsuri

7) Aș face compromisuri că să îmi ating obiectivele.

Foarte mult - 37 răspunsuri

Mult - 46 răspunsuri

Puțin - 17 răspunsuri

Deloc - 3 răspunsuri

8) Banii stau la baza succesului în viață.

Foarte mult - 22 răspunsuri

Mult - 39 răspunsuri

Puțin - 34 răspunsuri

Deloc - 8 răspunsuri

9) Am nevoie că și alte persoane să contribuie la succesul meu.

Foarte mult - 7 răspunsuri

Mult - 14 răspunsuri

Puțin - 64 răspunsuri

Deloc - 18 răspunsuri

10) Sunt sigur că voi termină liceul.

Foarte mult - 94 răspunsuri

Mult - 8 răspunsuri

Puțin - 3 răspunsuri

11) Succesul mă poate schimbă moral.

Foarte mult - 25 răspunsuri

Mult - 34 răspunsuri

Puțin - 34 răspunsuri

Deloc - 10 răspunsuri

12) După ce termin liceul vreau să urmez o facultate.

Foarte mult - 78 răspunsuri

Mult - 14 răspunsuri

Puțin - 9 răspunsuri

Deloc - 2 răspunsuri

Foarte mulți se simt liniștiți când se gândesc la viitorul lor, știu că vor avea succes și își cunosc nevoile, un aspect de invidiat de către puținii participanți care încă sunt indecișii în alegerile lor sau se consideră nepregătiți pentru a progresa și evolua.

Un număr mare de elevi consideră că legătura dintre școală și succesul în viață este nesemnificativă, fapt care ar trebui să ne dea de gândit, școala fiind considerată în trecut ca o primă etapă spre succes, o etapă obligatorie și importantă din viața noastră, care în prezent este considerată ca fiind un obstacol în drumul spre succes de foarte mulți elevi. Cu toate că nu consideră succesul în școală ca fiind foarte important, cei mai mulți elevi consideră că vor termina liceul și doresc să urmeze o facultate.

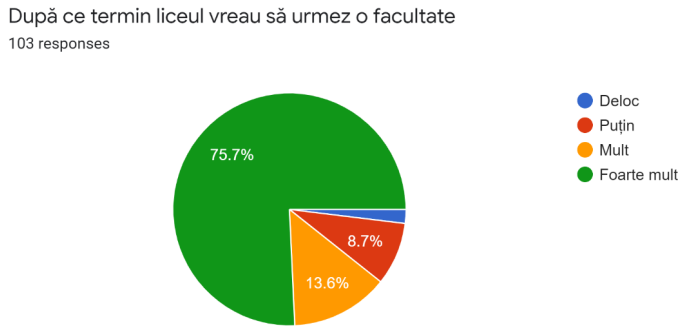

Majoritatea sunt inspirați din ce în ce mai mult de eșec, învață din propriile greșeli și fac tot posibilul să evite aceleași obstacole în viitor. Peste 80% dintre elevi sunt pregătiți să facă compromisuri ca să își atingă obiectivele, însă oare care este limita? Cît de departe putem merge până atingem aceasta limită? Ei bine, această limită diferă în funcție de persoană, alții își pun atingerea obiectivelor pe primul plan, o acțiune inteligentă din toate punctele de vedere, însă tot aceste persoane pot întrece o limită și își pot afecta viața persoanală și relațiile. Alții își pun atingerea obiectivelor pe plan secundar, având un balans între caracterul moral și viitor, în așa fel încât să nu afecteze niciun aspect din viața lor. Noi considerăm că toți ar trebui să se încadreze în a doua categorie.

Mulți dintre participanți consideră că nu ar avea nevoie ca alte persoane sa contribuie la succesul lor, ei dovedind ca vor să-și clădească succesul pe propriile puteri, fiind independenți.

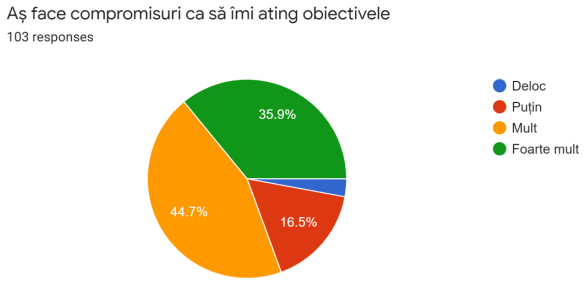

Însă, un număr considerabil de elevi a fost de acord cu sintagma "banii stau la baza succesului în viață". Acest aspect ne dă de gândit, deoarece "banii" nu le-ar putea conferi și nici satisface toate dorințele, aceștia nefiind cea mai ușoară sau sigură cale către succes.

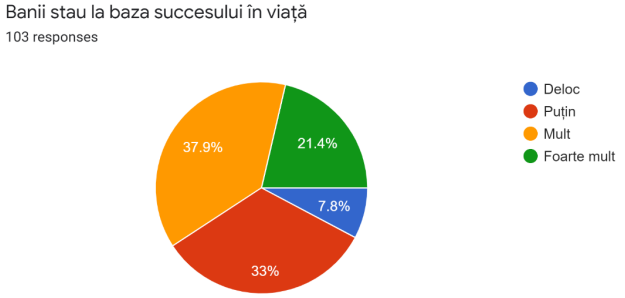

Macovei Ecaterina Viorica clasa a XI-a E

Cozma Darius Andrei clasa a XI-a E

Nici un drum presărat cu flori nu duce la glorie

– La Fontaine

Whether you're a high school or college student, tests are unavoidable. If you take a multiple-choice exam your strategy will be different than if you were to take an essay test. Learning proper note taking, studying and test taking strategies are a vital part of improving your grade on exams as well as your academic success.

The aim of these two model writings is to provide students a clear idea on how they should write the essay and the letter in order to obtain their best results. Good luck, guys!

1: PROPOSAL

Speaking Out Loud in Our Magazine

Introduction

As every respectable institution has its own newspaper or leaflet, I would like to start, with your help, a monthly magazine of our college that should reflect the opinions sustained by our community.

Why starting a magazine?

Even though reading is regarded as an old-fashioned way of spending your free time, there are still many people who buy magazines out of pleasure. Through a magazine, we could put forward our own way of seeing life, our policy and our principles. We will attract a young readership, convincing them to join us and making them pay attention to the nowadays' problems directly concerning us.

Possible subjects

Since students come to our college hoping that the oncoming future will bring them more opportunities, I think that careers would be a great topic for the first number of our magazine. We could discuss future job prospects, possibilities of changing the curriculum and even include stories of our present students.

Support needed

In order to make my proposal come true, we will need, of course, your help. I have already found a team of volunteers who have agreed to help me design our magazine, but we could really use some financial support to buy some modern equipment. We need a computer, an internet connection, a printer and, if possible, a room where to establish our data basis.

Conclusion

To sum up, we all look forward to finding out your decision and to starting working on the first issue. I strongly believe that this publication will prove the ethics and the well-grounded principles of our college.

2. REPORT

Helping Our Planet Survive

Introduction

We are all part of a society that struggles to convince people to become environmental-friendly, hoping to save the Earth before it is too late. The aim of this report is to point out the changes and measures adopted by our local community, whose goals are reducing the energy and natural resources consumption.

Recycling

Although recycling is one of the most well-known solutions to our alarming present state, few people choose to apply it. In our town, we have established a common collecting point, where, once a week, people come and bring all the disposable materials and products that could be reused and recycled. Paper, plastic, glass and iron are only some of the materials that are no longer considered waste, but handed in so as to be transformed into something more useful.

Stopping deforestation

Another measure accepted and put into practice by locals is a project whose aim is planting trees. Even the youngsters have become interested in this action, wanting to plant by themselves a new life, which will ensure the increase of our planet's life expectancy.

Two down, a lot more to do!

In order to persuade people to give up wasting energy, we are considering the possibility of organising an Earth hour, during which all supplies will be turned off. Wind mils and solar power are also two reliable alternative sources that are part of our future plans.

Conclusion

To sum up, we try to do everything in our powers in order to make people behave in a sensible way, responding to the urgent needs of the Earth. We are aware of the consequences of our reckless deeds and, by acting this way, we hope we will help our planet survive for many years from now.

Prof. Daniela Cismaru

LUMEA INSECTELOR

Într-o zi, Anastasia a mers până la lacul de lângă pădure, pentru că acel loc o relaxează.

Când a ajuns acolo şi s-a scăldat un pic, a dat cu piciorul într-o cutie, care deşi nu avea nici un obiect în ea, avea ceva mai mult.

Urmatoarea zi, la şcoală, Anastasia a luat cutia cu ea. Acum veţi afla ce se afla în acea cutie: acea cutie te ducea în lumea insectelor, un loc de basm! Anastasia habar nu avea ce aventuri o aşteapta. A ajuns acasă, a vrut să şteargă cutia de praf şi să o pună pe birou, dar când pămătuful a atins cutia, Anastasia a ajuns în *lumea insectelor* . Speriată, Anastasia a vrut să iasă de acolo, dar dintr-o dată, a apărut o mică, nu, uriașă omidă, iar Anastasia se trezi luată pe spatele ei. În acea lume, insectele puteau vorbi, iar între omidă și fată a existat un dialog care a decurs cam aşa:

-Ce eşti, cine eşti şi de ce sunt pe spatele tău?

-Bună, eu sunt Jak! Sunt o omidă care poate vorbi, iar tu eşti în lumea gâzelor şi eşti pe spatele meu pentru că am vrut să te ajut.

-Să mă ajuţi? Dar cu ce?

-Aşteaptă şi vei vedea!

După un destul de lung drum, Anastasia si Jak ajunseseră în oraşul Insectropolis.

-Unde suntem? întrebă Anastasia curioasă.

-Suntem în Insectropolis, oraşul insectelor

-Wow! Ce frumos este aici! Dar cum pot ieşi?

-Ei bine… De asta am venit aici!

Anastasia era liniștită fiindcă ştia că urma să ajungă acasă. Când Jak şi Anastasia au ajuns în locul despre care Jak vorbea, adică Fântână de Apus, a fost de ajuns ca Anastasia să atingă apa din fântână şi imediat şi-a luat zborul printr-un tub multicolor, mulţumindu-i şi luându-şi la revedere de la Jak si ajungând fix în camera ei.

De atunci şi până în zilele noastre, Anastasia avea două lumi, două case, dar un singur prieten adevărat. Şi să nu uităm, două aventuri înca neterminate!

Paise Ema Cristiana clasa a V-a

LUMEA VRĂJITORILOR

Lumea Vrăjitorilor este o lume știută doar de cei meniți să fie vrăjitori. Este o lume magică în care toate visele și dorințele tale se pot îndeplini. Aici poți întâlni creaturi fascinante, neîntâlnite în lumea normală. Acest loc este ferit de oamenii care nu cred și de oamenii care au intenții rele cu magia.

Aceasta este James Petersen. Un băiețel care provine dintr-o familie modestă. James are numai 13 ani, locuiește în Londra și este un băiat care nu iese în evidență. Este scund de înălțime, are părul brunet, ochii verzi ca de safir, un nas mic și rotund și obraji roșii, îmbujorați.

Mergea la o școală normală, unde nu era foarte popular și avea îl avea numai pe cel mai bun prieten al lui, Lucas Anderson. S-au cunoscut la grădiniță, iar de atunci, cei doi au fost de nedespărțit. Făceau totul

împreună, se vizitau des și vorbeau zilnic. Părinții erau foarte încântați de prietenia acestora, deoarece aveau o influența bună unul față de celălalt.

(din perspectiva lui James)

Era ora nouă și jumătate seara, vremea nu era tocmai plăcută. Ploua cu găleata. Eu eram singur acasă, deoarece părinții mei erau prinși cu munca. Fiind o noapte de școală, m-am decis să mai învăț puțin înainte de culcare. Am luat caietul, m-am pus în pat și am început să citesc.

La un moment dat ațipesc și mă trezesc într-un loc straniu, necunoscut. Eram in fața unui castel neînchipuit de mare și înspăimântător. Zăresc ușa castelului, iar cum curiozitatea mă împingea de la spate, intru fără ezitare. Mă uit în jur, uimit de interiorul acestuia. „Nu e la fel de înspăimântător și pe dinăuntru” ,îmi spun eu. Pășeam încet, cercetând fiecare centimetru al încăperii. Era un hol două mese grozav de lungi cu o mulțime de scaunele în jurul lor. Mergeam pe vârful degetelor sperând ca nimeni să nu mă audă. Deodată ,simt un fior pe șira spinării si aud o voce prietenoasă care spune ”Bine ai venit ,James, te așteptam!”

Tresar ca dintr-un coșmar și mă trezesc din nou în patul meu. Totul a fost doar un vis, dar se simțea atât de real.. Mă uit la ceas, era miezul nopții. Mă ridic din pat, mă pregătesc pentru a doua zi și mă pun din nou la somn. Nu trec două minute și aud ușa casei deschizându-se. Nu bag de seamă, crezând că sunt doar părinții mei care se întorc de la muncă. Aud cum urcă scările și se îndreaptă spre camera mea. Ușa se deschide încet, făcând un scârțâit îngrozitor. Mă scol și rămân stană de piatra. Nu erau părinții mei, era o creatură mică, parcă desprinsă dintr-un basm. Arăta ca un spiriduș din ”Spiridușii cizmarului” poveste pe care mi-o spunea mama în fiecare seară înainte de culcare când eram mai mititel. . Ne uităm unul la celălalt cu sfială și putină teamă până când se decide să vorbească.

- James Petersen, ești gata de plecare?
- De plecare? Despre ce tot vorbești?
- Credeam că ai primit mesajul nostru.
- Nu sunt sigur dacă am primit vreun mesaj…
- Atunci da-mi voie să mă prezint și să îți explic totul. Mă numesc Spiridușul Willy, iar eu o să fiu ghidul tău în aventura noastră Școala de Magie și Vrăjitorie Narnia. Eu o să te învăț tot ce trebuie să știi despre magie.
- Dar magia nu este reală.
- Oh, ba sigur că este reală, trebuie doar să crezi în ea. Tu cum crezi că am ajuns aici? Ești un vrăjitor, James.
- Și cum o să ajungem acolo?
- Ia-mă de mână și o să ajungem acolo într-o clipită.
- Și ce o să se întâmple cu prietenii si familia mea de aici?
- Nu îți face griji, nici nu o să își dea seama că lipsești.

Willy mă ia de mână și într-o fracțiune de secundă ajungem în fața unui castel. Mă uit atent și realizez că este castelul din visul meu anterior. Totul avea sens acum.

- Am ajuns. Îți prezint Școala de Magie și Vrăjitorie Narnia! Urmează-mă, te rog.

Era uimitor de mare în interior. Holuri gigantice și o mulțime de camere. Ne oprim în fața unei uși, iar Willy se întoarce spre mine și îmi spune;

- Aceasta este camera ta, James. O să îți dau timp să îți cunoști colegii de camera și mă voi întoarce la ora mesei. Distracție plăcută!

Acesta pleacă, iar eu intru în cameră. Acolo erau două fete care mă răresc imediat cum intru. Erau surori gemene. Aveau părul roșcat și creț și era atât de lung încât le ajungea ușor după cot. Aveau ochii de un albastru în care te puteai pierde ușor, iar fețele lor erau acoperite în pistrui foarte nuanțate. Îmi fac curaj și vorbesc cu ele, dar nu apuc să deschid gura și una dintre ele mă întreabă

- Bună! Nu cred că ne-am mai întâlnit prin castel, așa că presupun că este prima ta zi. Numele meu este Harper, iar ea este sora mea Roxanne. Noi suntem surorile Weasley.

- Eu sunt James, James Petersen. Este cam evident că sunt nou aici, totul se întâmplă atât de repede și este atât de straniu.

- Știu că este ceva ciudat pentru tine acum, dar te asigur că este cel mai uimitor loc posibil - spune Harper

- Așa este și dacă ai vreodată nevoie de ceva, poți apela întotdeauna la noi, continuă Roxanne.

- Mulțumesc fetelor, apreciez asta.

Am continuat să vorbim și am realizat că avem foarte multe lucruri în comun. Ne înțelegeam de minune. Dintr-o dată, ușa camerei se deschide. Era Willy.

- James?

- Sunt aici, Willy

- Ce spui de un tur al școlii? O să te ajute să găsești fiecare camera mult mai repede.

- Sigur, hai să mergem.

Ne plimbam cu pași lenți, acesta explicându-mi fiecare detaliu pe care trebuia să îl știu.

- Ai foarte multe de învățat aici, James. Te-am înscris deja în toate clasele necesare, iar o să afli mai multe mâine la ceremonia de primire a noilor elevi.

- Care sunt orele?

- Ah da, aproape uitasem! Orele sunt următoarele: Astrologie, Vrăji, Apărare împotriva Magiei Negre, Ierbologie, Istoria Magiei, Poțiuni, Zbor pe grifoni și totul despre creaturile din Pădurea Interzisă.

- Ce o să se întâmple cu familia și prietenii mei de acasă?

- Vezi tu, James, aici suntem într-un alt Univers, iar asta face ca timpul dintre cele două să fie foarte diferit. Putem spune că o oră în Universul tău este echivalentă cu trei luni în acest Univers. Așa că nici nu o să își dea seama că lipsești.

- Oh, mă bucur să aud asta. Nu știu cum ar fi trebuit să le explic unde am dispărut în tot acest timp.

- Ți-am spus că nu ai de ce să îți faci griji.

Am explorat tot castelul, în detaliu, Willy având grijă să nu îi scape nimic. După turul care a durat o veșnicie, ne îndreptăm spre holul principal. Când intru, rămân stană de piatră. Toată școala era acolo. Mesele erau aproape pline cu elevii acestei școli. Undeva destul de departe de mesele elevilor erau profesorii așezați și ei, așteptând răbdători pentru toată lumea să fie prezentă. După cum îmi explicase Willy, aceasta era întâlnirea anuală pentru primirea și introducerea elevilor noi.

Mă uit în jur, căutându-le cu privirea pe gemene,

dar nu reușesc să văd mare lucru prin toată mulțimea de copii. Cum mă uitam, văd mâna lui Harper care flutura prin aer așa că mă îndrept spre ea. Mă așez lângă aceasta și o salut politicos.

- Bună Harper! Unde este sora ta?
- Bună James! Roxanne rămas să vorbească cu un vechi prieten.
- Ar trebui să mergem să îi căutăm?
- Nu cred că este o idee bună, ceremonia este pe cale să înceapă. O să apară și ei cât de curând.
- Da, ai dreptate. Mai bine stăm aici și îi așteptăm.

Stăteam și așteptam în liniște totală, neștiind ce subiect să dezbatem. Ușa încăperii se deschide, toți îndreptându-și atenția spre Roxanne care vedea spre noi. Aceasta era cu un băiat, probabil prietenul ei vechi de care îmi spusese Harper mai devreme. Era un băiat foarte înalt cu părul blond și destul de lung. Părea foarte prietenos, se citea asta de pe fața lui. Cei doi ne zăresc și se îndreaptă către noi cu pași repezi. Se așează, iar cei trei se îmbrățișează. Roxanne mă vede și mă prezintă băiatului.

- James, el e Charlie. Charlie, el este James.
- Charlie Lovegood, încântat James!
- James Petersen, iar plăcerea este a mea! spun eu dând mâna cu el.

Nu apucăm să schimbăm multe vorbe, deoarece ceremonia începuse, iar unul dintre profesori începuse să vorbească.

- Bună seara tuturor elevilor! Eu sunt domnul profesor Lupin, de asemenea și directorul Școlii de Magie și Vrăjitorie Narnia. Fiind prima voastră zi aici, cursurile vor avea loc mâine, iar spiridușii voștri vă vor aduce orarele necesare pentru a fi în timp pentru toate clasele. Acum vă puteți îndrepta spre camerele voastre și ne vom revedea mâine.

Toată lumea se ridică de la mese, creând o aglomerație totală. L-am condus pe Charlie spre camera lui, iar eu și gemenele ne-am îndreptat spre camera noastă. Aproape că am dormit. Am petrecut aproape toată noapte vorbind, spunând povești și distrându-ne. Am adormit pe la ora 3 dimineața cu un zâmbet enorm pe buze. Sunt foarte fericit să fiu aici. Ne-am trezit la sunetul unei alarme care se dovedește să fie numai un spiriduș care cânta la o micuță trompetă. „Cred că aș putea să mă obișnuiesc cu modul acesta de trezire” gândesc eu. Spiridușul ne înmânează fiecăruia orarul și pleacă. Noi ne schimbăm din pijamale și ne îndreptăm spre prima clasă care era Ierbologia. Pe drum, eu, Harper si Roxanne am continuat să vorbim despre subiectele de seara trecută. Mă bucura teribil faptul că ajungeam să le cunosc din ce în ce mai bine, iar noi deveneam mult mai apropiați.

Intrăm in clasă și ne așezăm la o masă rotundă unde ne aștepta Charlie. Continuăm discuția și cu acesta până când ușa se deschide, pe ea intrând profesorul.

- Bună, dragilor! Mă numesc doamna Hughes, iar eu voi fi profesoara voastră de ierbologie pentru acești 5 ani de școală.

Ora începe, iar eu încerc să fiu cât pot de atent. Fiind prima dată aici, nimic nu era foarte clar, dar încercam să iau cât mai multe notițe. Orele au trecut cu rapiditate, acestea fiind destul de complicate. Am cunoscut majoritatea profesorilor și îmi încercam să

cunosc persoane noi. Încercam pe zi ce trece să învăț cât mai mult și să mă documentez despre fiecare subiect în parte. Eram în fiecare zi în biblioteca școlii. Aflam chestii noi, unele folositoare, unele mai puțin folositoare, dar totul fiind atât de interesant. Profesorii au observat faptul acesta. Notele mele erau pe măsură, iar eu eram foarte mândru de munca depusă, chiar dacă mai și greșeam câteodată.

Timpul s-a scurs repede aici, lunile treceau ca gândul. Terminasem acest semestru, era timpul pentru vacanță după multă muncă. Majoritatea elevilor erau gata de plecare spre casele lor. Ne-am întâlnit cu toții în fața școlii pentru ultimele vorbe ale directorului de pe acest semestru.

Toți elevii erau strânși afară în zăpada albă și rece, cu mici fulgi de nea căzând lin din cer, parcă dansau un ușor vals până se așterneau pe pământ. Era o atmosferă foarte liniștită. Directorul se așează în fața noastră, dar nu apucă să spună nimic, iar din pădurea de alături se aude un zgomot îngrozitor. Toți profesorii păreau îngroziți deoarece știau despre ce e vorba. Fără ezitare, directorul strigă spre noi să intrăm în castel și să nu ieșim până la când totul va fi sigur pentru noi, pentru a pleca acasă. Intru împreună cu toți ceilalți, iar fiecare stă proptit lângă câte un geam pentru a vedea ce se întâmplă afară. Zgomotul devenea din ce în ce mai aproape și mai furios. Privirea mi se îndreaptă către bestia care ieșea furioasă din pădure. Era un fel de câine gigantic, cu trei capete și colți foarte ascuțiți. Arăta atât de înspăimântătoare, parcă era desprinsă dintr-un film de groază. Era o atmosferă foarte tensionată, cu toții fiind la fel de îngroziți de bestie. Profesorii încercau din răsputeri să o doboare, dar totul fiind în zadar. O țineau pe loc cu magia pentru a nu se apropia mai mult de castel. Mă uit cu teamă, dar îmi aduc aminte că citisem ceva despre această creatură în biblioteca școlii. Fug spre bibliotecă cu toată puterea și aud alți pași repezi care mă urmăreau. Erau Harper, Roxanne si Charlie.

Ajung acolo și încep să caut disperat cartea.

- James, ce cauți aici, nu e momentul potrivit pentru prosteli, spune Roxanne

- Există o carte despre animale de genul ăsta aici, dar nu mai știu sigur unde am pus-o și trebuie să o găsesc numaidecât!

Fără a clipi, o găsesc și caut totul despre această fiară. Era un cerber, un animal foarte puternic. Vrăjile normale nu îl puteau opri, dar exista o vrajă mult mai puternică care îl putea alunga înapoi în pădure pentru cel puțin o mie de ani de acum încolo. Vraja se numea „Noxus”, iar eu cum nu eram atât de puternic de unul singur, toți patru ne hotărâm să ne unim puterile pentru a învinge creatura.

Zis și făcut. Alergăm cât ne țin picioarele spre ieșirea castelului și ne îndreptăm spre locul unde erau profesorii. Fără să ascultăm de țipetele lor care ne spuneau să intrăm înapoi în castel, ne scoatem baghetele magice și rostim vraja simultan, bestia fiind hipnotizată și întorcându-se înapoi în bârlogul ei din Pădurea Interzisă.

Rămânem uimiți de faptul că am reușit și ne

îmbrățișăm. Era ceva uimitor pentru noi patru. Toți elevii ieșiseră în pas alert din castel strigând de fericire. Era timpul să plecăm totuși, îmi îmbrățișez din nou prietenii și mă îndrept către Willy.

- Gata de plecare?
- O să îmi aduc aminte de toate evenimentele întâmplate aici?
- Sigur că da! Doar nu ai vrea să uiți așa ceva.
- Ai dreptate! spun eu râzând.

Îl iau de mână și suntem teleportați înapoi în camera mea. Totul era exact la fel, aceeași noapte, numai 40 de minute mai târziu. Mă uit în jur uimit, îmi era dor să fiu acasă. Îl iau în brațe pe micul spiriduș și îi mulțumesc. „Ne revedem curând, dragă James” au fost ultimele lui cuvinte înainte de plecare. Mă așez în pat și închid ochii, dar gândul meu era tot acolo. Acum făcea parte din mine.

Nu mă așteptam ca un așa lucru să mi se întâmple, dar cu siguranța mi-a schimbat complet viața. Mă bucur să fiu un vrăjtor.

Florea Matei Ioan clasa a V-a

Florea Maya Cristiana clasa a IX-a E

WHY FIT IN WHEN YOU WERE BORN TO STAND OUT?

The world we live in today is full of people who hide themselves behind masks just because fitting in might put emphasis on certain things we wish we could change about us so we can be accepted. We are always told to be ourselves, but most of us find this a great risk in this society because of fear of being rejected.

I often feel like I have to explain to everyone why I feel a certain way, why I have a different opinion on something or even my physical features. And sometimes when I feel this way I wonder: "Am I just too obsessed with this or is it just a normal part about being a teenager that no one really talks about?". Because it is really ridiculous that we even think about explaining why we feel a certain way, why we think differently or the nature of our bodies. But that's because we don't want them to judge us. Criticism and judgement have always existed, the only difference is that now everyone can be a critic and the moment you fail doing something they don't miss the opportunity to judge you. But if someone really wants to judge you they find a way to do it no matter what, so in that case, why don't you do whatever you want and makes you happy?

We all know the classic quote "Don't judge a book by its cover", but actually most of us make an impression only looking at the cover. That's the reason why some people might think that for fitting in you have to look a certain way. We have to realize how important it is to accept ourselves so the others can accept us too. Many people compare themselves to others because they wish they looked like people around them. It is normal to have moments when you feel insecure about something about yourself, but why would you want to be like the others? We are all different and that's what makes us special. But the problem is that people usually tend to compare

themselves to people they see in magazines or in pictures on the Internet. Nowadays, technology gives you unlimited possibilities to change your physical aspect, from the length of your hair to your weight. We need to be aware of that because most of the people you want to look like might not be as perfect as you think. That "perfect" world you see in the pictures online is usually presented to you through so many filters so stop trying to meet those fake standards. You are perfect just the way you are and you don't have to be disappointed that you were not genetically built to look like somebody else.

On the other hand, some people say that fitting in is all about being confident because this way you make people accept you, but some of us don't know what being confident actually means. I know people who are trying to fit in overthinking every single word they say hoping they can be accepted and they are calling this confidence. In my opinion, being confident means being yourself around other people knowing that everything is fine even if they don't accept you.

Don't be scared to show the world your real personality. Every single person has qualities but sometimes we tend to wish so much to be like other people that we forget our own value. It's so easy to compliment someone seeing their qualities, but remember that you also have yours even if you don't see them. It's normal to feel like someone is smarter than you, more ambitious than you or funnier than you, but that shouldn't change the way you see yourself because at some point you are also seen as being smarter or funnier than someone else. There are people who might see something in you that you are not able to see. So stop feeling like you are not enough and start showing who you really are.

Something that we all should be aware of is that fitting in doesn't always mean making real friends. If you fit in a group but you feel the constant need to hide parts about yourself because you know they don't like them, you don't have friends. You know you found real friends when you fit in a group for who you really are, without worrying about being judged for something you say or do.

We are all amazing human beings in different ways and we have no reason to pretend we are somebody else than who we really are. Only when you are yourself you know for sure that you are accepted. Don't let anyone change you or define your limits. Let's embrace our flaws too because they also make us who we are. We don't have to compare ourselves to others because beauty comes through so many different forms. We don't have to think the same way the other people do because it is normal to have different opinions. And we don't have to have the same qualities that other people have because we also have something that makes us special. Learn to stand out in any kind of circumstances! Why fit in when you were born to stand out? We all have to realize how important it is to be a voice, not an echo.

Dincă Gabriela clasa a XI-a E

RĂZBOIUL NU ARE CHIP DE FEMEIE

de Svetlana Aleksievici

Al Doilea Război Momdial nu va ajunge niciodată să își dezvăluie întreaga grozăvie. În spatele faptelor de arme, al atrocităților și al crimelor monstruoase comise împotriva civililor se ascunde o altă realitate. Aceea a miilor de femei sovietice trimise pe front împotriva inamicului nazist. Svetlana Aleksievici și-a dedicat șapte ani din viață colectării mărturiilor unor femei care, multe dintre ele, la momentul acela erau abia ieșite din copilărie (cea mai tânără era în vârstă de 15 ani). După primele sentimente de euforie, asistăm la o schimbare radicala de ton, pe măsură ce ajungem la încercarea fatală a luptei, însoțită de partea sa de întrebări și de suferință. Abandonând tăcerea în care și-au găsit refugiul, aceste femei îndrăznesc, în sfârșit, să prezinte războiul așa cum l-au trăit, lăsând o adevărată comoară omenirii din punctul de vedere al mărturiilor de război.

Câştigătoare a premiului Nobel pentru literatură în 2015, Svetlana Aleksievici îşi propune în „Războiul nu are chip de femeie” o radiografie a trăirilor, nu a evenimentelor, ea fiind interesată de chinurile sufletului şi mai puţin de cele ale trupului, de cei lăsaţi în urmă, şi de experienţele personale. Romanul este, de fapt, o colecţie de mărturii ale unor copile transformate în soldaţi peste noapte, istorisite la peste 40 ani de la terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, când sentimentele îngropate şi amintirile reprimate plesnesc sub povara decoraţiilor. O carte sensibilă, cu multe scene sfâșietoare, la care cu greu îți vei stăpâni lacrimile.

Confesiunile acestor femei ce au luptat pe frontul sovietic creează un tablou complet al anilor crunţi dintre 1941-1945, umplând goluri insesizabile până acum, dar care îţi schimbă perspectiva asupra a ceea ce a însemnat cu adevărat războiul. Fie că este vorba de surori medicale, lunetiste, geniste, aviatoare, spălătorese, luptătoare în prima linie sau mecanice, povestea este mereu aceeaşi: tinere luptătoare mânate de credinţa oarbă în comunism şi în Stalin, tradusă printr-o dorinţă năprasnică de a lupta pentru ţară. Doar că naivitatea şi viziunea lor romantică este în curând preschimbată în durere fără margini ce se va transforma în numeroase traume cu fiecare pierdere de viaţă suferită și cu fiecare bătălie câștigată sau pierdută. Crezul fiecăreia se îndreaptă spre beţia apropiatei Victorii, care le dă aripi să meargă mai departe.

În opinia mea, acest roman ar trebui sa devină la fel de popular ca “Mândrie și prejudecată” de Jane Austen sau ca piesele de teatru ale lui Shakespeare datorită importanței istorice pe care acesta o are și a modului excepțional în care este scris.

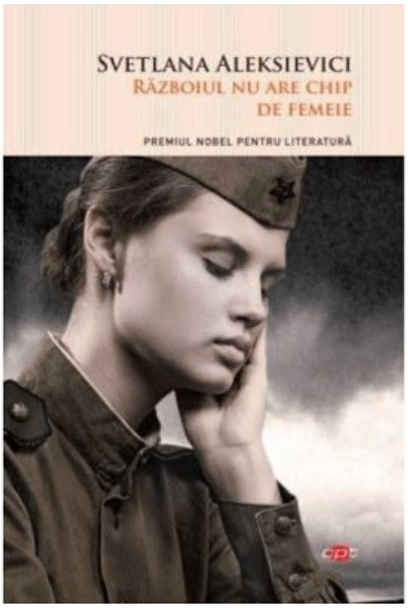

“Svetlana Aleksievici este unul dintre cei mai valoroși scriitori ai vremurilor noastre. Proza ei nu este feminină, ci aspră precum războiul, dar, prin expresivitatea ei, devine artistică, palpabilă, profund emoțională.” -Vladimir Voinovici

Toader Alis Alexandra

clasa a XI-a E

LEGENDA

de Marie Lu

Acțiunea are loc undeva în viitor după ce întreaga lume a suferit din cauza inundațiilor, schimbându-se definitiv. Statele Unite s-au scindat; partea de vest este ocupată acum de republică, o națiune mereu pe picior de război cu vecinii săi: coloniile.

June și Day sunt doi adolescenți care vin din acetse două medii total diferite.

June Iparis s-a născut într-o familie republicană bogată, pregătindu-se pentru a avea o carieră de succes în armată. Dar viața ei i se schimbă când află de moartea fratelui ei mai mare, Metias Iparis, și pornește în căutarea criminalului.

Daniel Altan Wing, cunoscut ca și Day, este cel mai căutat infractor din republică. Născut într-un sector sărac al Coloniilor, Day încearcă să supraviețuiască pe străzi și să își aprovizioneze familia bolnavă cum poate, mama lui crezându-l mort.

O imensă conspirație face ca destinele lor să se intersecteze, și fără a-și cunoaște adevăratele identități, cei doi adolescenți cooperează, iar Day o ajută pe June să găsească criminalul care i-a ucis fratele. Trădări, torturi, asasinate – orice devine permis pentru ca tinerii să nu poată ajunge la sursa tuturor minciunilor.

Această carte m-a lăsat în suspans la fiecare final de capitol, acaparându-mă din ce în ce mai mult povestea. Mi s-a părut interesant să citesc din ambele perspective, ale lui June și Day, să descopăr intențiile acestora, reacțiile lor în anumite momente și modul lor diferit de a gândi.

Rusen Alina Roxana
clasa a XI-a E

„Lectura este o formă a fericirii. Ultima la care vom renunţa.”

– Fernando Savater

MALAKAI

De Adina Stephanie

Cărțile Adinei Stephanie, intitulate "MALAKAI", prezintă întâmplări reale, sentimente contradictorii, toate acestea bazate pe un cuvânt pe care însuși cititorii l-au simțit: vulnerabilitate.

Malakai și Hannah sunt personajele principale ale acestor cărți, care încă de la prima lor apariție au transmis sentimente și stări cititorilor, astfel făcându-i să se regăsească în comportamentele lor. Pentru Hannah, viața se schimbă la o sută optzeci de grade în momentul în care Malakai D'Andre are un accident de motocicletă, iar aceasta reușește să îl salveze. La ceva timp după ce a fost externat, mătușa lui Malakai o roagă pe Hannah să interacționeze cu el și să îl țină la curent

cu materia, oferindu-i la un moment dat chiar și bani, dar Hannah o refuză din primul moment.

De când l-a văzut, Hannah a considerat că el trăiește într-un univers care nu avea nimic de-a face cu al ei, fiind doar o prezență impunătoare. În timp ce ea este întruchiparea răbdării, a calmului, Malakai este total opusul ei, dar mereu am iubit faptul că nu a renunțat la el și a încercat să îl ajute. Pe parcursul cărților, cei doi protagoniști se îndrăgostesc unul de celălalt, trecutul lui Malakai iese la iveală și relația dintre cei doi se consolidează într-un fel sau altul. Acesta suferă de depresie și încă o listă lungă de boli psihice, astfel Hannah încearcă să îl convingă că nu se va sinucide, așa că în fiecare seară îl pune să îi promită că nu o va face. După toate încercările vieții, putem spune că un lucru este cert. O iubește pe Hannah și ar face orice să o vadă fericită ignorând toate căderile sale nervoase.

Nimeni nu a știut exact de ce Malakai se îndrepta spre pierzanie, dând cu piciorul șansei de a avea un viitor strălucit. Unii ar spune că a fost un miracol, dar ea i-ar contrazice. A fost o pură coincidență și nimic mai mult. O dimineață ca oricare alta. Un accident. O viață salvată. Am reținut un citat foarte important și consider că ar avea un impact puternic asupra tuturor, așa cum a avut și încă are asupra mea: "Nu mi-am dorit niciodată să mă îndrăgostesc, să devin vulnerabilă și să am pumnul unei alte persoane încleștat în jurul inimii mele." Consider că foarte multe persoane se regăsesc în acest citat, având în viața lor o persoană pe care o iubesc din tot sufletul și ar face anumite compromisuri pentru acestea.

Hannah nu intenționa să își complice viața, însă i se frânge inima de fiecare dată când îl privește pe Malakai. Își dă seama că deși e în viață, el vrea să dispară și își promite că nu va permite asta. Așa că face tot posibilul să-l scoată din universul lui întunecat. Convins că toată lumea îl părăsește la un moment dat, Malakai face tot posibilul să o țină pe Hannah la distanță. Însă, insistențele ei reușesc să îi dărâme zidurile, iar secretele ies la iveală. "Instabil" este cuvântul pe care Hannah ajunge în scurt timp să îl deteste. Malakai e instabil, iar când își dă seama de asta, simte că deja e prea târziu și nu mai poate face nimic să-și protejeze inima.

Finalul este unul trist, chiar tragic, protagoniștii ajungând să se despartă, iar la o bună perioadă de timp, Hannah se stinge din viață în urma unui accident de mașină. Malakai își face în sfârșit curaj, la șase luni după moartea acesteia, să meargă la mormântul ei, să-i mulțumească pentru că a fost ea, pentru că a luptat până în ultima clipă și să îi spună că nu o să înceteze niciodată să o iubească.

Din momentul în care m-am apucat să citesc cărțile, am crezut în Malakai, așa că o să vă sfătuiesc pe toți cei care veți citi această prezentare să aveți încredere în voi, "o secundă azi,un minut mâine", așa cum spunea și autoarea cărților. Pentru că în final, Malakai a reușit să iasă din tot întunericul pentru că a vrut să fie ajutat, iar Hannah a fost o lecție de viață, și de cele mai multe ori, ne învățăm lecțiile pe calea cea mai grea. Pe tot parcursul cărților, am trecut de la o stare la alta, de la un sentiment la altul,d e la bucurie la tristețe, de la extaz la o mulțime de lacrimi, iar cât despre Hannah, pot spune că pentru mine a fost asemenea unei lumânări și acum îmi dau seama și de ce: a ars până s-a stins.

"MALAKAI" nu este doar o poveste de dragoste. Este o poveste despre coincidențe, supraviețuire, despre responsabilități, prietenie, speranță și sacrificii. Și despre cum uneori partea cea mai grea nu e să salvezi viața altei persoane, ci să o ții în viață.

Băjenaru Mirabela Nicoleta clasa a XI-a E

TOATE ACELE LOCURI MINUNATE
de Jennifer Niven

Cartea ne prezintă doi adolescenți, Violet Markey și Theodore Finch și modul în care aceștia se influențează reciproc zi de zi în urma întâlnirii lor.

Violet Markey avea o viață minunată, însă în urma unui unui accident în care și-a pierdut sora, lumea ei s-a schimbat radical. Aceasta se distanțează de persoanele din jurul ei, așteptând cu nerăbdare ziua în care va pleca din acel oraș. Astfel, adolescenta se gândește constant la viitor, numărând zilele până la absolvire.

Theodore Finch este un băiat diferit de restul lumii, fiind catalogat drept „un ciudat”. El este obsedat de moarte și se gândește neîncetat la metode prin care și -ar putea pune capăt zilelor.

Destinul îi face pe cei doi să se întâlnească pe marginea clopotniței de la școală și este greu de spus cine pe cine salvează. Aceștia ajung să petreacă mult timp împreună după ce devin parteneri într-un proiect care avea ca scop descoperirea „minunilor naturale” din statul lor. Dar ei ajung să descopere împreună lucruri mult mai importante: Finch poate fi el însuși doar alături de Violet, iar Violet uită de numărarea zilelor numai alături de Finch, începând să le trăiască. Cu toate acestea, pe măsură ce lumea ei începe să capete tot mai multă culoare, a lui începe să se micșoreze.

Această carte mi-a stârnit diverse sentimente la fiecare capitol. Am fost fascinată de modul în care atitudinea fetei față de lumea din jurul său se schimbă tot mai mult pe măsură ce aceasta descoperă frumusețea lucrurilor din jurul ei alături de Finch. Am adorat fiecare pagină din acest roman, în care o fată învață să trăiască de la un băiat care vrea să moară.

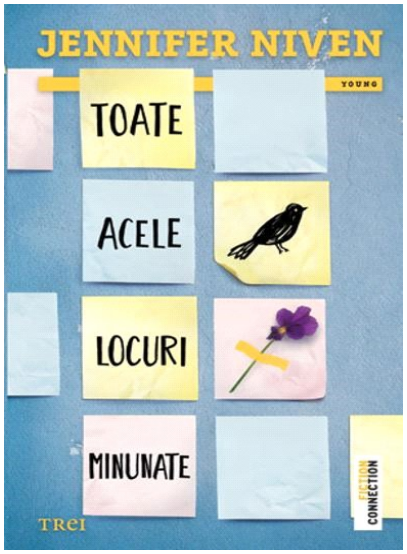

Gabriela Dincă clasa a XI-a E

NUCUL

Un nuc simplu măricel
Se zvoneşte ca şi el,
E bătrân şi nu mai poate
De-atâta singurătate

Într-o zi căruţa vine
Nucul zice:
Stai un pic
Te rog, joacă-te cu mine

Iar căruţa spune:
Am treabă
N-am timp de tine
Joacă-te singur mai bine

Nucul supărat gândea:
De ce n-am prieteni oare?
Findcă ai gândaci pe tine!
Ia gândeste-te mai bine!

Nucul strigă:
Cine a spus?
Eu, zise furnica în plus!
Nucul dă gândacii jos,
Şi era mult mai frumos!
Mulţi prieteni îşi făcea
Fară gândaci pe scoarţa sa

Rima este cârmă pentru vers
– Samuel Butler

NATURA E O MINUNE

Natura e o minune
Păsări, flori,
Trăiesc în ea
Şi eu aş putea spune
Că e preferata mea.
Copacii ne dau aerul,
Florile dau frumuseţea
Nu pot explica fineţea
Cu care Mama natură
Le face pe toate
Noi putem primi de toate
Dar eu ce primesc în schimb?
Se întreba Natura tristă
Doar gunoaie şi oroare
Aş putea trece pe listă
Trebuie să o ajutăm,
Gunoaie să reciclăm

LA ZOO

La zoo eu azi am fost,
Şi am văzut ceva frumos,
M-am distrat şi am zâmbit,
Totul m-a înveselit!

Animalele-s frumoase,

Unele chiar si pufoase,
Sunt haioase si pompoase,
Colorate, luminoase!

Le iubesc aşa cum sunt
Fiinţe ceresti pe Pământ
Sunt sălbatice sau de casă
Nu le poţi pune la masă.

Sincer, eu nu aş putea
Să rănesc asemenea
Fiinţe minunate
Şi de noi preferate.

Paise Ema Cristiana clasa a V-a

CULOARE DE ARAMĂ

Dimineața, pe răcoare...
Culori reci și muritoare,
Parcă acoperă pământul
Ceața densă în adâncul...
Peisajul ce se vede
Din aramă parcă țese
Norii negri, fumurii ,
Plâng și ei printre prăpăstii.
Și nici păsări nu mai zboară,
Au zburat toate-n afară.
Gerul își face prezența
Întru toate din aiestea.

Roman Andreea Cristina clasa a X-a C

OCHII LUI...

Ochii lui... una dintre cele mai frumoase opere de artă concepute vreodată. Poți vedea prin ei, doar printr-o singură privire arzătoare, cum iadul și raiul se întâlnesc. Așa de doritori... așa de pătrunzători... te pot arunca în cele mai întunecate dorințe, dar totodata te pot ridica printre cele mai înalte ceruri.

Citesc în ei suferință, durerea infinită a trecutului ce bântuie la fiecare colț de stradă, așteptând să doboare orice urmă fină de speranță și iubire... Așa de sinceri... așa de drăgăstoși... dar totuși... așa de triști...

Orizontul lor îmi deschide sufletul și mi-l transformă în cea mai frumoasă grădină ce presară, cu fiecare atingere de-a lui, florile iubirii noastre... așa înfloritoare... așa... spontane!

Mă fac să tresar de fiecare dată când îi privesc, îi simt cum pătrund în mine și-mi învelesc inima plină de dor de el, de noi...

Ochii lui... mi-au furat cerul, toate stelele, marea și valurile, mi-au redat visele și speranțele, iubirea și pasiunea ce au pictat, cu inocența lor, tablouri întregi pline de culori în palete de nuanțe albăstrii, centrul universului meu... 🪐

ȘI DE AI FI SĂ PLECI...

Te rog nu-mi lua amintirile ce-mi țin focul inimii aprins
Urmele săruturilor și al mângâierilor
Lungile nopți călduroase de iarnă, în care sufletul tău avea să-mi fie vară
Îndepărtează-te în liniște și lasă-mi în urma ta dâre adânci ale parfumului tău fin
Pe care-l voi gusta ca fiind cel mai dulce venin
Nu privi înapoi de-ai dispărea, căci ai tăi ochi mă vor cauta, iar dorul ce-l vor provoca va lasa în pacea inimii mele un spin de trandafir
Ce va seca până la ultima picătură fiecare suflare de -a mea

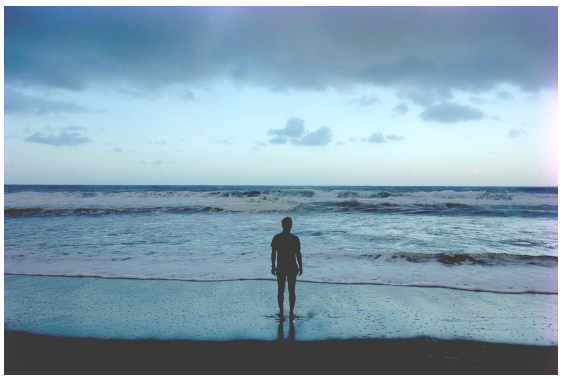

Și de ai fi să pleci... te voi aștepta... mă voi scufunda în vise, în basme și povești, doar ca să te mai întâlnesc, să -ți spun cât de mult te iubesc...

Jiu Erica Francesca clasa a XI-a E

GÂNDURI

Inspirată
Să ies din mulțime
Speriată
Dar îmi este mai bine
Ce să fac
O poveste despre mine
N-am căzut, m-am ridicat și acum îmi este mai bine
Dedicat să răzbat
N-am uitat de unde am plecat
Și nicăieri nu-i ca acasă
Mai ales ca la mine-n sat
Motivată de viața mea amară
Mi-am spus că nu plec din aceasta țară
Chiar dacă mă simt trasă înapoi
De oameni ce vor să pună mâna pe noi
Dar eu sunt mai puternică
Și de aia trebuie sa zic

Că eu sunt bun de ceva
Dar prostia- bună de nimic
Poezie, nu compusă
Ci creație, poezie de viață și de motivație
De aia cu capul înainte să ajungem la destinație.

Albu Alexandra Elena clasa a XI-a F

DE SĂRBĂTORI

În ajun de sărbători,
Noi primim colindători
Să avem parte numai de bine
Pentru anul care vine.
Și pentru cine a fost cuminte
Moșul o să țină minte
O să vină cu de toate:
Dulciuri, jocuri colorate.
Iar cine a fost copil rău
Are Moșul ac de cojocul său.
Părinții de îi va supăra,
El primește o nuia!

O CHITARĂ

Aduceți o chitară
Se se cânte iară
Să se povestească
Despre viața noastră.

Plânge și chitara
Că a trecut vara
Soarele e-n asfințit
Noi ne-am despărțit.

Și la mare n-am ajuns
Și soarele a apus
Poate peste un an
Ne vom revedea iar

Însă tu vei fi de mult plecat
Și eu tot nu te-am uitat.
Când va cânta iarăși o chitară
O să aștept altă vară.

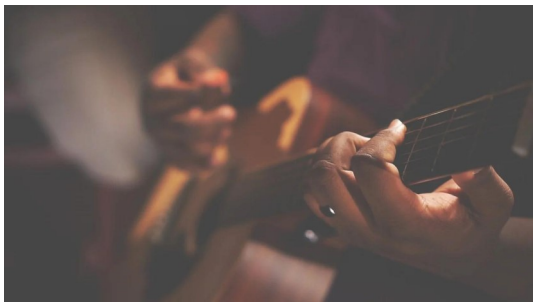

Macovei Ecaterina Viorica clasa a XI-a E

Poezia adaugă viață vieții
– Nichita Stănescu

PETE DE CULOARE

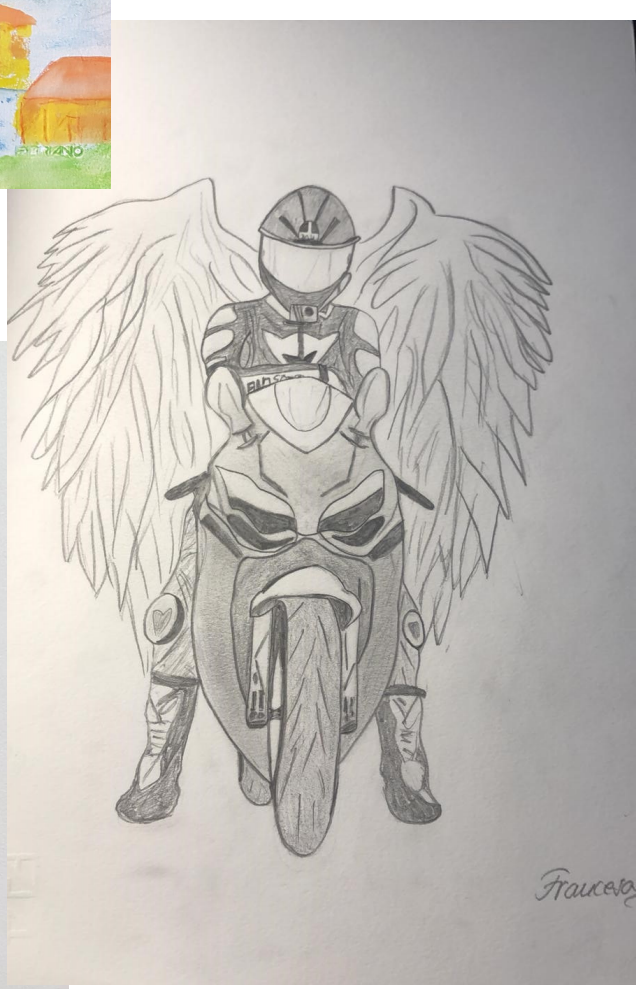

Jiu Enrica Francesca clasa a XI-a E

Rusen Alina Roxana clasa a XI-a E

Drumul spre Bilgewater (continuare din numărul trecut)

Mi-a părut bine să-l cunosc pe tip.
Tristana!
Termină să spui asemenea lucruri!
Dar am dreptate. Acel Fae e terminat.
Hei! Ba nu e! Syri și Gerald sunt jos acolo căutându-l.
E deja devorat.
Nu îi asculta.
Ușor de spus...
Oi! Văd ceva aici!
Să mergem.
Acolo!
HAAAAH!

Bandă desenată realizată de Rusen Alina Roxana clasa a XI-a E

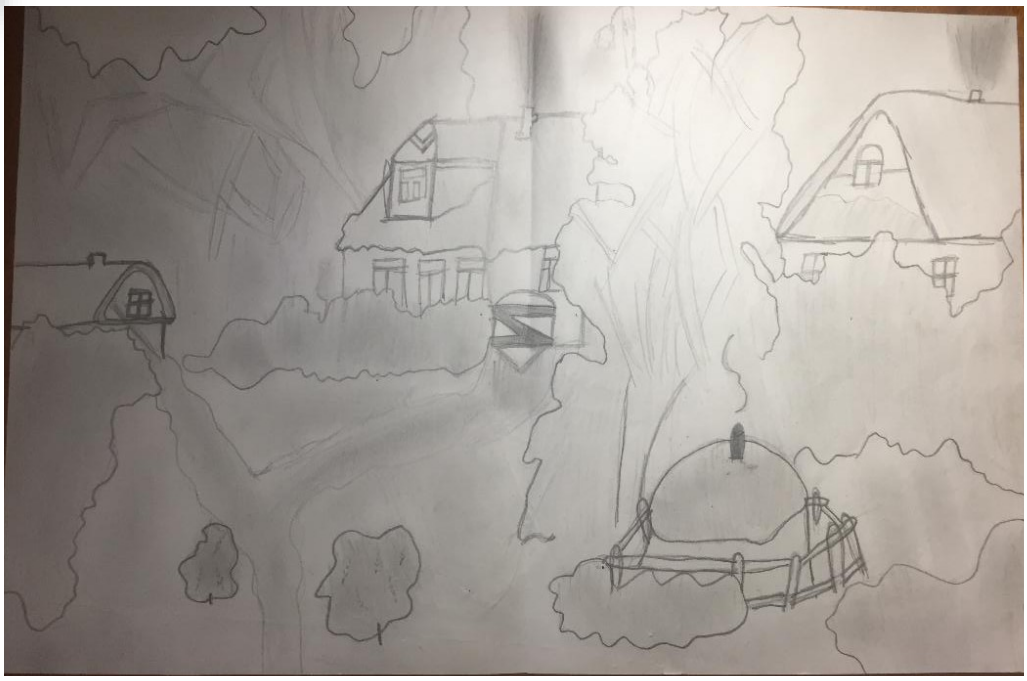

Roman Andreea Cristina clasa a X-a C

Vlad Andra Clasa a XI-a E

Casetă redacțională:

dir. prof. Gabriel Chișulescu,

dir. adj. prof. Cristina Florea,

prof. Mirandolina Matei,

prof. Constanța Diaconu ,

prof. Daniela Cismaru,

prof. Ana Maria Petrescu,

prof. Mirona Iordăchescu

prof. Ion Busuioc,

prof. Alexandra Gabriela Marinescu,
(responsabil publicație electronică-site)

Coordonator: prof. Monica Boltres

Tehnoredactare: Spirea Horia Andrei, Păduraru Alexandru Andrei, Tocan Andrei Antonio, Cozma Darius Andrei, Jiu Enrica Francesca, Bordeianu Roxana Ștefania

Corectare: prof. Monica Boltres

Design logo: Irimia Octavian

Fotografii: Tocan Andrei Antonio

Colegiul Național „Ion Luca Caragiale” Moreni

Strada 22 Decembrie 1989, nr. 16

Website: www.cncaragialemoreni.ro

e-mail: liccaram2000@yahoo.com

Telefon: 0245667075

Fax: 0245665453

ISSN 2285-2808

Decembrie 2020

round @

“Menirea firească a școlii nu e să dea învățătură, ci să deștepte cultivând destoinicirile intelectuale în inima copilului, trebuința de a învăța toată viața”

Ioan Slavici

Colegiul Național ”Ion Luca Caragiale” Moreni